

os for, at vi forudsætte, at de ikke havde kunnet afgive denne Erklæring, hvis der ikke havde foreligget et sådant Bevis fra General Bahnson. Og dersom enten det ærede Medlem eller andre læser Erklæringen paa anden Maade, er det de vedkommende og ikke Udvalget, der i den finder noget for de to navngivne og hæderlige Mænd — jeg har ingen Grund til at tvivle herom — mindre hæderligt.

Betænkningen gaar ud paa at vise tre Ting, som jeg gerne vil understrege, hvad jeg for Resten ogsaa gjorde i Gaar: For det første: at Bestyrelsen ikke har administreret forsvarligt med Midlerne, for det andet: at den, da det tabte ikke kunde erholdes, alligevel ikke har villet skride ind mod Laantageren paa Thaarupgaard, og for det tredje, at den Form, hvorunder Regnskabsaflæggelsen er foregaaet, ikke yder tilstrækkelig Betryggelse for, at der ikke atter kan ske noget af det, som der viser sig her at være sket. Jeg vilde gerne, at vi netop skulde holde dette fast, og særlig Nr. 2, at Bestyrelsen ikke har villet skride ind mod Laantageren, skønt den vidste, at Ejendommen var i overordentlig Grad forringet, og at Bahnsons Pengeaffærer vare i den ynkeligste Forfatning. Det er absolut det vigtigste i hele denne Sag. Saa er der Grund til særlig at pointere, at heller ikke bagefter, da hele denne ubehagelige og uheldige Transaktion, saaledes som det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) kaldte det, der med Landmandsbanken havde fundet Sted — har Bestyrelsen villet foretage sig det allerringeste over for Generaløjntant Bahnson. Det er kommet med i Betænkningen, fordi det kaster et Lys over, hvorledes Bestyrelsen stadig har villet dække over hele denne Affære, saa længe det i det hele taget har været muligt. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen) behøver slet ikke at give mig nogen som helst Anledning til enten at reservere mig selv eller Udvalget noget, eller til at trække i Land paa Udtalelser, som enten jeg har brugt, eller som staa i Betænkningen. Vi have der taget den Erklæring; som de to Kasserevisorer have givet, paa en fuldt forsvarlig og efter min Mening paa den eneste forsvarlige Maade, nemlig den at forudsætte, at de to Kasserevisorer have haft Bevis for, at General Bahnson hæftede personlig for de 70,000 Kr.

Det ærede Medlem mente, at Udvalget, eller maaske jeg personlig havde ladet en vis Højesteretssagfører, som ogsaa er

impliceret i Affæren, Højesteretssagfører Shaw, slippe for let, ham havde vi ikke sagt noget om i Betænkningen, og ham havde jeg heller ikke talt om i Gaar. Det glæder mig, at det ærede Medlem mener dette, men jeg er ikke enig med ham i hans Betragtning i saa Henseende. Jeg tror, at det eneste rigtige, Højesteretssagfører Shaw burde have gjort, da Laanehistorien tog sin Begyndelse, havde været at sige til Centralkomiteen og Bahnson: Det kan jeg ikke have noget at gøre med, jeg kan ikke staa som juridisk Konsulent for begge Parter, det maa de Herrere gaa til andre om, jeg vil slet ikke røre mig i denne Sag. Det havde absolut været den rigtigste Stilling for Højesteretssagfører Shaw at indtage, den Gang Spørgsmaalet kom op. Men efter at jeg har sagt dette og efter udtrykkelig at have villet sige, at jeg ikke vilde udtale noget til Retfærdiggørelse for Højesteretssagfører Shaws Stilling i denne Sag, ønsker jeg at gøre opmærksom paa, at Højesteretssagfører Shaw i den Skrivelse, hvormed han indstillede Laanesagen til Centralkomiteens Bestyrelse, selv gjorde opmærksom paa baade, at Taarupgaards Jorder vare af daarlig Beskaffenhed, og at der af Ejeren Bahnson var anvendt store Summer for at drive Ejendommen op, saa at han netop derved var kommen i saadanne Pengevanskeligheder, at end ikke det store Laan synes at kunne klare den Historie. Jeg fremhæver dette, at det er selve Højesteretssagfører Shaw, som gør opmærksom derpaa, og det nævner jeg her ikke for i mindste Maade at ville retfærdiggøre Højesteretssagfører Shaws hele Stilling i Sagen — det er vist nok uhyre vanskeligt, og det interesserer mig i denne Forbindelse uendelig lidt —, men hvad der interesserer mig, og som jeg derfor nævner, er, at trods det, at Bestyrelsen for Centralkomiteen i god Tid havde disse Oplysninger, gik den alligevel hen og ydede et saa stort Laan i en samlet Ejendom, at det androg næsten Halvdelen, i hvert Fald en Trediedel, af samtlige de Midler, Centralkomiteen sad inde med. Jeg kan tilføje, ogsaa efter Højesteretssagfører Shaws Oplysninger, at der forelaa en Række andre Begæring om Laan, men disse bleve lagte til Side, saa jeg ved ikke, hvorvidt de vare gunstigere eller ugunstigere. Men naar der saaledes var en hel Række andre, som vilde have Laan, synes jeg, der kunde have været Anledning for Bestyrelsen til at sige: Det er bedre at anbringe de 140,000 Kr.